

mert visz a vér is
s ember: talán az álmai
szeretnék kiállani
hitet tenni

de éjtől éjig éjszakázom
nappalaim a kenyerelem
sorsom nehezül szempillámon
ébrenlétem is merő álom
hogy majd nyugalmat ad nekem
az élet és a szerelem
gondjaim szüntét várva várom
hogy lesz időm és lesz helyem
szívem szerinti e világon
s pártfogón törődik velem
az élet és a szerelem

POLNER ZOLTÁN

TÉKOZLÓ HALÁLOM

Hogy elnehezedjek hajnalra,
mint dühöngő szélben a fák
kitakarom forró tested,
türelmetlen karjaid.

Meleg, nagy, nehéz esőben
áznak szét bennünk a csontok
és violaillatú éjjel
gyújtja rám sötét öled.

Zord szeretők mi, szótlantul is
szerződve együtt örömré
s megjelölve a mindenséggel
lobog gyönyörű szavunk.

Mégis mire megszólítasz
a múlhatatlan földet sújtod:
a nyárharmatos mezőket, hol
arcom végleg elmerül.

Egnek vasöntvényű erdők
gőzölnek a felhők, kövek
s én teremtem, teremtem egyre
tékozló haláloamat.

TAVASZ

Világvégi karámokból
hajtanak már a gulyások,
terelgető karikásuk
csillagfúvó, nehéz fák:
kezük alatt Nap bikája!
zöld hegyeken forgolódik
tűz a lába,
vad vizeken, lapályokon
csorgós nyála.
Áll a sugaras mezőkben
és fényes tócsákat vizel.

SIPOS ÁRON

KÖRBENÉZVE

Kisemmizett, örökbehagyott szerelmek között élek,
hordom magammal emlékeiket
mint börtönlakók a zárok kattanasait
és kezem melegével,
agyam jégcsapjain
próbáltam élet s halál közt tartani őket.

Átlátszó, kocsonyás polipok, mióta élek.
Ökölcsapások, család,
gyár, jog, és . . . területi követelések.

Vízbe fúlt, kötéltelen szigonyok mióta élek.
Szerelem, közösség, harag . . . lerészegedések.

Az apám a sárba nemzett, meg a havasok közé
asztán elment,
hadd vívjam egyedül harcom, ha van
s ha nincs, tanácstalan, cinkos mosolyok között
legyek kitarított, diszkrét nevetésű szajha,
egy nemzet szoknyája alá leső.

Lassan húszéves leszek,
ami a bőrt s a körmöket illeti
s túl az ezrediken, a véshetetlen redők után.
Körbenézve pár ember maradt
megpróbálni, bevallani
smink és megkövesedett festék alatt
mi volt a kép.